

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 91/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. A., K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 až 4, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. PE 1 T 52/04 z 29. júna 2005 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4 To 114/2005 z 20. decembra 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. A. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo doručené podanie M. A., K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktoré podľa obsahu možno kvalifikovať ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 až 4, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ústavy rozsudkom Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) sp.

zn. PE 1 T 52/04 z 29. júna 2005 (ďalej aj „namietaný rozsudok“) v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 To 114/2005 z 20. decembra 2005 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. PE 1 T 52/04 z 29. júna 2005 uznaný za vinného zo spáchania trestného činu násilia proti skupine obyvateľstva a proti jednotlivcovi podľa § 197a ods. 1 Trestného zákona platného a účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“) na skutkovom základe uvedenom v označenom rozsudku, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú lehotu v trvaní 2 rokov. Okresný súd zároveň tým istým rozsudkom oslobodil sťažovateľa spod obžaloby pre skutky právne kvalifikované ako trestný čin ohovárania podľa § 206 ods. 1 Trestného zákona.

Proti rozsudku okresného súdu sp. zn. PE 1 T 52/04 z 29. júna 2005 podal odvolanie sťažovateľ, ako aj Okresná prokuratúra Topoľčany; o odvolaniach rozhodol krajský súd na verejnom zasadnutí uznesením sp. zn. 4 To 114/2005 z 20. decembra 2005 tak, že ich zamietol. Namietaný rozsudok okresného súdu v spojení s namietaným uznesením krajského súdu nadobudol právoplatnosť 20. decembra 2005.

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie tiež vyplýva, že v priebehu označeného trestného konania bol sťažovateľ stíhaný aj väzobne. O jeho vzatí do väzby (po predchádzajúcom príkaze na zatknutie z 21. januára 2005 vydanom sudcom okresného súdu JUDr. V. V.) rozhodol okresný súd samosudcom uznesením sp. zn. PE 1 T 52/04 zo 16. marca 2005 z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku platného a účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný poriadok“). Proti označenému uzneseniu sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením 4 Tos 33/2005 zo 14. apríla 2005 tak, že sťažnosťou napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a na základe § 68 ods. 1 Trestného poriadku vzal sťažovateľa do väzby len z dôvodu podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že väzba sa počíta od 16. marca 2005.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že námietky sťažovateľa smerujú hlavne proti tomu, že bol v priebehu trestného konania väzobne stíhaný. Sťažovateľ v tejto súvislosti najmä uvádza:

„Tvrďím, že dňa 16. 03. 2005 sudca Okresného súdu Topoľčany V. V. zorganizoval na moju osobu ÚNOS. Prišli do priestoru môjho domu dvaja Policajti, narušili moju domovu slobodu, nepredložili mi žiaden doklad, ani od prokurátora ani od súdu. Neboli označení žiadnym číslom, zobrali ma do auta...

Následne sme šli do Topoľčian na súd odkiaľ ma sudca V. poslal bez riadneho výsluchu do väzby, ako Hitler posielal ľudí do koncentračných táborov, za jednu – jedinú neprítomnosť na súdnom pojednávaní dňa 16. 11. 2004, ktorá bola ospravedlnená a potvrdená od lekára zo zdravotných dôvodov. (osobne som odovzdal potvrdenie) Urobil to až 16. 03. 2005 čo bolo až po 4 - mesiacoch, keď dostal pozornosť od S. D.!!! ...

Proti môjmu vzatiu do väzby som podal v zákonnej lehote odvolanie.

Krajský súd v Nitre

Sudkyňa JUDr. Z. M. rozhodovala sama od zeleného stola uznesením 4 Tos 33/2005 zo 14. 04. 2005 o mojej väzbe. Ako mohla sama spravodlivo rozhodnúť???

Bez akéhokoľvek môjho výsluchu...

A hlavne bez mojej prítomnosti a výsluhu. Nedal som súhlas, aby sa konalo v mojej neprítomnosti.

Hoci som bol vzatý do väzby dňa 16. 03. 2005! ALE rozhodla o mojej väzbe až dňa 14. 04. 2005!! Uznesením č. k. 4 Tos 33/2005 úmyselne a vedome predlžovala moju väzbu. Okresný súd Topoľčanoch to prevzal až 28. 04. 2005...

Týmto konaním boli porušené moje ľudské práva.

Lebo: ma úmyselne a vedome podľa § 232 ods. (1) - (2) Trest. zákon 4. 140/1961 Zb Pozbavila osobnej slobody...“

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že po právoplatnom skončení svojho trestného stíhania sa sťažovateľ viacerými podaniami označenými ako odvolanie („zo dňa 07. 10. 2009“) a dovolanie („zo dňa 28. 12. 2009“) a tiež návrhmi na obnovu konania domáha nápravy stavu, ku ktorému došlo v priebehu jeho trestného stíhania, ktorý považuje za porušovanie svojich ľudských práv. V súvislosti s návrhmi na obnovu konania sťažovateľ uvádza, že

„Najvyšší súd Slovenskej republiky už 5-krát postúpil vec Okresnému súdu Topoľčany, ale Okresný súd vôbec ale vôbec nerešpektuje Najvyšší súd a stále mi obnovu konania zamietá a vec sa točí dookola. Ako v Kocúrkove a zdráha sa povoliť obnovu konania...“.

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd okrem toho, že vysloví porušenie ním označených základných práv namietaným rozsudkom okresného súdu v spojení s namietaným uznesením krajského súdu, *„zrušil rozsudok Okresného súdu Okresného súdu Topoľčany z 29. 06. 2005 sp. zn. PE-1 T/52/2004, ktorý nadobudol právoplatnosť v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre z 20. 12. 2005, sp. zn. 4 To/114/2005 a prideliť vec Obnove konania inému súdu I. st. (Partizánske), Lebo Okresný súd Topoľčany sa zdráha povoliť Obnovu konania i keď som uviedol dostatočné dôvody.*

Aby Ústavný súd uznal v plnom rozsahu vinných sudcu Okresného súdu Topoľčany JUDr. V. V. a sudkyňu Krajského súdu v Nitre JUDr. Z. M. podľa § 158 ods. (1) písm. a) b) c) ods. (2) písm. a) c) Trestný zákon č. 140/1964 Zb...“.

Sťažovateľ si sťažnosťou tiež podľa čl. 46 ods. 3 ústavy uplatňuje *„právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, kde mi bol spôsobený obzvlášť závažný následok.*

Ujma na zdraví

Veľká škoda na mojom hospodárstve. Som súkromne hospodáriaci roľník. Mal som pripravenú pôdu na siatie jarného jačmeňa. Tato pôda ostala neobsiata, keď som bol prepustený z väzby musel som vynaložiť veľké úsilie a financie, aby som to dal do pôvodného stavu.

V plnom rozsahu žiadam zaplatenie väzby spojené z mojou obhajobou a vrátenie poplatkov za podanie návrhu na obnovu konania. Poníženie u mojich spoluobčanov. A iná škoda ktorá mi vznikla počas mojej väzby. Suma 100 000 € slovom Sto tisíc Eur.

Súčasne navrhujem, aby mi túto sumu uhradili JUDr. V. V. spolu z JUDr. Z. M.“.

Sťažnosť v predloženom znení neobsahovala náležitosti predpísané zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), a preto ústavný súd prípisom z 8. februára 2011 vyzval sťažovateľa na doplnenie jeho sťažnosti o chýbajúce náležitosti. Sťažovateľ reagoval na výzvu ústavného súdu podaním doručeným ústavnému súdu 1. marca 2011, ktorým upresnil niektoré svoje tvrdenia uvedené v sťažnosti, doložil k nim dokumentáciu a zároveň požiadal o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou predovšetkým domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 až 4, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ústavy rozsudkom okresného súdu sp. zn. PE 1 T 52/04 z 29. júna 2005 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 114/2005 z 20. decembra 2005.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo spisovej dokumentácie priloženej k sťažnosti ústavný súd zistil, že namietaný rozsudok okresného súdu v spojení s namietaným uznesením krajského súdu nadobudol právoplatnosť 20. decembra 2005, pričom sťažovateľ doručil ústavnému súdu svoju sťažnosť 28. januára 2011, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa s ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľa, ktoré bezprostredne nadväzujú na ním namietané porušenie jeho základných práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. PE 1 T 52/04 z 29. júna 2005 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 114/2005 z 20. decembra 2005. Napriek tomu ústavný súd nad rámec odôvodnenia tohto uznesenia v záujme informovania sťažovateľa považoval za potrebné uviesť, že do jeho právomoci nepatrí:

a) rozhodnúť o pridelení (t. j. o odňatí a prikázaní veci) jeho návrhu na obnovu konania inému ako miestne príslušnému všeobecnému súdu, keďže o tejto otázke je oprávnený rozhodnúť len nadriadený všeobecný súd (pozri § 23 Trestného poriadku platného a účinného od 1. januára 2006),

b) uskutočňovať trestné stíhanie a rozhodovať o vine a treste fyzických osôb, tak ako navrhuje sťažovateľ vo vzťahu k ním označeným sudcom okresného súdu a krajského súdu, keďže rozhodovanie o týchto otázkach patrí do výhradnej právomoci všeobecných súdov (pozri čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s § 11 nasl. Trestného poriadku platného a účinného od 1. januára 2006),

c) rozhodovať podľa čl. 46 ods. 3 ústavy o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, keďže o nej rozhodujú všeobecné súdy postupom ustanoveným v zákone č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2011